

til at fratage hende Retten, ligesom den myndige Mand's Raadighed kan blive ham fratagen. Men det maa antages, at vor nuværende Lovgivning ei vilde frembyde noget Retsmiddel, hvorved den særlige Raadighedsret, som i Loven tillægges Hustruen over det selverhvervede Gods, kunde begrænses. Vi foreslaa derfor, at der udtrykkelig tillægges den Myndighed, hvem Amyndighedsdekretets Afvigelse tilkommer, Afgang til under de sædvanlige Betingelser for Amyndighedsdekretet at bestemme, at Konen med Hensyn til det i denne Lov omhandlede Gods sættes under Bærgemaal af anden Mand.

Medundertegnede Carlsen finder sig foranlediget til at tilføje følgende Bemærkninger:

Ægtefæbet er det menneskelige Samfunds naturlige Grundlag, og man bør derfor omhyggelig overveie ethvert Lovforslag, der sigter til at forandre Rettsforholdet mellem Ægtefolk, forinden man samtykker i Forandringer, ikke mindst i en Tid, der er fuld af falske Humaniteitsidealer. Fra dette Standpunkt har jeg overveiet Lovforslaget og har ikke fundet nogen Grund til at fraraade Thinget at vedtage det. Efter min Opfattelse har Manden og Kvinden i Ægtefæbet, væsentlig som Følge af deres medfødte Ulighed, hver sit Kalb. Dette har, hos de kristne Folketærd, ganske naturligt ført til, at det er Manden, der i det monogamiske Ægtefæb ved sit Erhverv skal sørge for Familiens Underhold, hvilket igjen medfører, at han raader over Familieformuen og repræsenterer Familien udadtil. Konen derimod har nærmest den Opgave, med Omhu at ordne og lede Husholdningen indenfor de Grændser, Mandens Erhverv og Familiens Formue tilstede. Hun er Sjælen i den Husstand, som hun holder i Orden. Arbejds Deling gjør sig ogsaa gjældende i Ægtefæbet som Følge af Forholdets Natur og Forskjellen mellem Mand og Kvinde; men den gjensidige Kjerlighed, om den er tilstede, gjør ligesuldt Ægtefæbet til en Enhed ved fælles Villie og Formaal. Saalænge Ægtefæbet er nogenlunde normalt, er der vel ingen tvingende Grund til ved Lovbud at sikkre gift Kvinde Muligheden af at kunne blive raadig over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed; men Ægtefæbet er, som bekendt, undertiden meget anormalt. Naar Nøden tvinger Konen til at søge Erhverv, som under regelmæssige Forhold skal søges og vindes af Manden, saa kan den tvingende Nød undertiden være en Følge af Mandens Svagheder eller Laster. Under saadanne Forudsætninger er det en Uret mod Konen, en Ulykke for Familien, et Tab for Kommunen og en Skam for Stats-samfundet, dersom Loven ikke gjør det muligt at sikkre Hustruen Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

Vi stille altsaa følgende

Ændringsforslag.

Af Flertallet:

1) Foran „at raade“ 1ste Stykke, 3die Linie, indskydes „i levende Live“.

2) Ordet „udtrykkelig“, 1ste Stykke, 5te Linie, udgaar.

3) Andet Stykke udgaar.

4) Der tilføies en ny § 2 (det første Stykke bliver da § 1): „Naar de almindelige Betingelser for Amyndiggjørelse ere tilstede, kan det af den Myndighed, hvem Amyndighedsdekretets Afvigelse tilkommer, bestemmes, at Konen med Hensyn til det Gods, hvorover hun efter denne Lov kan raade paa egen Haand, sættes under Bærgemaal af en anden Mand. Et saadant Dekret bliver at kundgjøre paa samme Maader som Amyndighedsdekretet.“

Et Mindretal (Fesjen) anser den hidtil heri Landet og i Norge gjældende Regel, at Ægtefæbet medfører Formuesælleskab mellem Ægtefællerne, for at være saaledes begrundet i Ægtefæbets Sde, saa naturlig, rigtig og praktisk nyttig; at den almindelige Indskrænkning af denne Regel, som Lovforslaget indeholder, ikke kan billiges. Om det end ikke miskjendes, at den Raadighed over Selverhvervet, der derved tillægges Kvinden, under forskellige Forhold og særlig i ulykkelige og faktisk opløste Ægtefæber, kan have Betydning og Nytte, saa kan det dog ikke overses, at denne Adskillelse mellem Mit og Dit under et lykkeligt Samliv kan være støvende for Ægtefællernes Følelse og slundom blive en Spire til Misforstaaelse og Uenighed, ligesom en saadan Deling i Reglen maa indvirke uheldigt paa Familiens Kreditforhold. At lade Kvindens egen Villie med Hensyn til denne Indskrænkning af Formuesælleskabet ude af Betragtning, synes baade ubilligt og upødvendigt. Naar der derimod kan aabnes Afgang for Kvinden til under Samraad med Børge og Frænder før Ægtefæbet at tage Bestemmelse om, hvorvidt hun ønsker, at der tillægges hende Raadighed over hendes Selverhverv, og saaledes at denne tilkommer hende, naar hun ikke udtrykkelig før Ægtefæbet har valgt derpaa at give Afkald, vil Mindretallet tiltræde Lovforslagets Bestemmelse med de Ændringer, som nedenfor foreslaas af Udvalgets Flertal. I Genhold hertil og i Betragtning af, at det ofte kan have stor Betydning, at der er Frihed for Ægtefællerne til forinden Ægte-